

DE jonge mevrouw Smits pruilde. Noch de gezellige kamer en sierlijke meubeltjes, haar eigen lief uiterlijk, noch haar man, die zeer vriendelijk en goedgehartig leek konden daarvan de oorzaak zijn en toch pruilde het jonge vrouwtje. De reden ervan was... haar wintermantel. Juist toch had Mijnheer haar eerst vriendelijk, toen tamelijk kortaf, een nieuwen geweigerd.

„Nee, Loe, een paar maanden geleden moest en zou je zoo'n langen wintermantel hebben en nu wéér een nieuwen... je moet begrijpen, dat het niet gaat! Algemeen zijn ze heelemaal niet, 'k heb er nog bijna niemand mee gezien.”

„En bovendien”, ging mijnheer voort, „al was hij nog zoo algemeen, ik kan je elke twee of drie maanden geen nieuwen mantel kopen. De zaken gaan toch al beroerd genoeg. Heb jij die mantels dan al zoo druk zien dragen.”

Mijnheer Smits stelde een directe vraag, daar Mevrouw in haar stilzwijgen volhardde. Zij meende in de vraag echter eenige toenadering te bespeuren en antwoordde dus:

„Ja, natuurlijk, toen ik hem kocht waren ze nog duur, maar nu zie je er iedereen mee. Jans komt me vanmorgen vertellen, dat ze van haar vrijer een mantel cadeau heeft gekregen, precies als die van Mevrouw. Je begrijpt, dat ik hem niet meer aandoe. 't Is bespottelijk!”

„Ach kom, die meiden hebben natuurlijk geen verstand van snit of model. Als Jans een langen mantel van drie rijksdaalders van haar vrijer cadeau heeft gekregen, denkt ze, dat ze ook een mantel heeft als Mevrouw. Aan dergelijke nietigheden moet je je trouwens niet storen,” zei de heer Smits.

„In ieder geval, ik trek hem niet meer aan, 'k blijf net zoo lief thuis!” antwoordde mevrouw.

„Goed, dat doe je dan maar.” Nu waren beiden boos. Mijnheer verdiepte zich in zijn courant en Mevrouw zat zwijgend, met strak gelaat, een handwerkje te doen.

Den volgenden morgen scheen echter van beide zijden de boosheid eenigszins gezakt te zijn. Al was Loe niet zóó lief als anders, mijnheer Smits kreeg toch zijn gewonen afscheidskus toen hij van het ontbijt opstond om naar kantoor te gaan. Onderweg dacht hij: „ik moet nu toch eens opletten of het werkelijk zoo is, dat die mantels zoo algemeen worden; als de meid en zoo er ook mee loopt is het toch eigenlijk wel een beetje al te gek”. De kwestie was namelijk, dat hij er tot nog toe absoluut niet op gelet had wat andere dames droegen. Als zijn jong vrouwtje er in zijn oogen maar lief en elegant uitzag, was de heer Smits tevreden, maar nu hij speciaal op het toilet der dames lette, merkte hij toch op, dat Loe's mantel wel degelijk algemeen was. „Enfin”, dacht hij, „'t is nu toch Januari, de kwaadste maanden zijn achter den rug. Loe moet nu maar wachten op een nieuwen zomermantel. Ze loopt toch waarachtig niet voor schandaal en wéér eens een veertig of vijftig gulden uitgeven, daar denk ik niet over.”

En mevrouw scheen zich langzamerhand in de zaak te schikken. Ze was na enkele dagen weer heel gewoon en lief tegen haar Wim.

„Een verstandig vrouwtje”, dacht deze, „Ze heeft blijkbaar ingezien, dat het mij te kostbaar is.”

Een dag of acht later wandelde de heer Smits tegen een uur of vijf naar huis en verheugde zich reeds in stilte op zijn diner en op het verbaasde gezicht van zijn vrouw, wanneer ze hem een uur vroeger dan gewoonlijk thuis zou zien komen. Hij was er namelijk vandaag maar eens een uurtje vroeger uitgebroken; hij had wat hoofdpijn en de drukte hinderde hem.

Plotseling spert hij de oogen wijd open en blijft als aan den grond genageld staan. Een honderdtal passen voor hem uit wandelt, nu juist onder het licht van een lantaarn, zijn vrouw, aan den arm van een heer. Hij versnelt zijn pas, het bloed stijgt hem naar het hoofd, de woede-aderen worden zichtbaar aan zijn slapen. Dat te moeten ontdekken van zijn vrouw, van zijn Loe, die hij zoo volkomen vertrouwde. Het intieme gedoe van die twee daar voor hem maakt hem razend. Daàrom was ze er zoo vlug mee verzoend, dat ze geen nieuwen winter-

mantel kreeg. Die slungel naast haar vond hem zeker nog mooi genoeg, die...

Intusschen was de heer Smits tot op een vijftig passen afstands genaderd. Jammer, dat hij ze niet in het gezicht kon zien, maar twijfel bestond er nu niet meer. Het was hâar mantel, waarmee ze nooit meer zou uitgaan, haar zwart-fluweelen hoed, haar loop, haar lieve, hem zoo bekende beweging, waarmee ze een weerbastige haarlok onder haar hoed duwde, alles was van Loe!

Hij drukte de nagels in zijn handpalmen. Wanneer ze onder de volgende lantaarn waren, zou hij plotseling vóór hen staan. Nu waren ze er dadelijk en bijna had de heer Smits zijn voorgenomen verrassingsplan uitgevoerd, toen hij er den voorkeur aan gaf, nog even te wachten en te zien of zijn vrouw de brutaliteit zou hebben, dien vreemden snuiter in zijn huis te brengen. Het was nog hoogstens een minuut of vijf en zóólang zou hij zich nog zien te bedwingen. Als een tijger sloop hij op tamelijken afstand achter hen aan, doch hij bemerkte na een oogenblik, dat ze langzamer begonnen te loopen en eindelijk stilstonden.

„Ah, binnenbrengen durft ze hem toch niet,” dacht hij en onder deze omstandigheden speelt het hem bijna, dat hij niet, als een beeld der verschrikking voor het tweetal, plotseling in de huiskamer kon verschijnen. Hij bleef eveneens stilstaan, eenigszins in de schaduw der huizen en kon ze, in het electrisch licht, dat uit de étalage van een groot modemagazijn straalde, duidelijk elkaar innig de hand zien drukken. Zij stond met den rug naar hem toegewend. Het afscheid scheen genomen en de slungel, zooals mijnheer Smits den heer in zijn gedachten betiteld had, kwam hem tegemoet, terwijl zijn vrouw tot zijn groote verbazing, haastig in het modemagazijn verdween. „Enfin, eerst hem eens onderhanden nemen en den uitgang van den winkel goed in 't oog houden.”

„Kalm Willem, kalm nu,” bedaarde hij zichzelf, want hij voelde zich in staat den langzaam naderende ineens naar den strot te vliegen.

„Mijnheer... weet U... wie de dame is, van wie U daar juist afscheid heeft genomen?” klonk het op tamelijk kalmen toon.

Verbaasd keek de onbekende hem aan en Smits moest tot niet geringe vermeerdering zijner woede erkennen, dat het werkelijk een „mijnheer” scheen.

„Met welk recht vraagt U dat?” Dit werd koel en uit de hoogte gezegd.

„Met welk recht?” herhaalde Smits, „dat zal ik U binnen enkele minuten duidelijk maken, Zegt U me eerst wie ze is?”

De ander haalde de schouders op en antwoordde: „Natuurlijk, weet ik wie ze is. Ik heb mij voor drie weken met haar verloofd. Zij is een alleenstaand meisje; haar naam is Nelly Versluys en ze is cassière in ginds magazijn. Wenscht U nog meer inlichtingen?” Het laatste klonk bepaald ironisch. De heer Smits bemerkte dit echter

niet. Hij beschouwde den jongen man thans eenigszins als een mede-slachtoffer.

„Dan moet ik U iets zeggen, mijnheer! Het is voor ons beiden verschrikkelijk, doch voor mij het ergste,” hernam mijnheer Smits dof. „Let U eveneens op den uitgang van dien winkel, want binnen vijf minuten zult U uwe zoogenaamde verloofde weer zien verschijnen.”

„Mijn zoogenaamde verloofde!” barstte de ander los, „mijnheer ik eisch onmiddellijk opheldering.”

„Die zult U hebben,” zei Smits, „die dame (en ik zal U bewijzen wat ik zeg) die dame is mijn wettige vrouw. Haar naam is Louise Smits en niet Nelly Versluys en ze gaat dien winkel binnen, niet naar haar cassa, maar om de een of andere snuisterij te koopen en na een oogenblik naar mijn huis te gaan om daar mij weer te bedriegen.

Verbazing en smart wisselden elkander af op het innemend gelaat van den jongen man. Hij legde zich de hand voor de oogen. De heer Smits had even medelijden, doch dadelijk nam de woede weer de overhand en vastbesloten vatte hij zijn metgezel bij den arm.

„Wij zullen haar ontmaskeren, mijnheer, wacht slechts enkele minuten. Hoe lang kent U haar?”

„Slechts een maand of drie,” antwoordde de ander, „doch ik vertrouwde haar zoo volkomen en ik doe het nóg, ik geloof het niet!” viel hij plots uit, hevig op den grond stampend. „Laten we dien winkel ingaan, dadelijk!”

„Nee, wacht nu nog één oogenblik en maakt geen scène in het bijzijn van het winkelpersoneel.”

Ze wachtten vijf minuten, tien minuten, doch toen hield geen van beiden het langer uit en ze stormden het magazijn binnen. De heer Smits keek eerst woest, daarna verwonderd den op dit uur tamelijk eenzamen winkel rond. Zijn mede-slachtoffer stond reeds bij de cassa en onderhield zich ernstig met een jonge dame, wier aardig donker hoofdje achter het loket zichtbaar was. In twee stappen stond mijnheer Smits naast hem.

„Is dit de dame, die...”

„Ja mijnheer, ik ben Nelly Versluys, en ik zou willen weten, wat de praatjes beteekenen, die U mijn verloofde op de mouw heeft gespeld.”

„Maar... mejuffrouw, 't is toch niet mogelijk, dat U... Heeft U een langen, donkerbruinen mantel en een zwart-fluweelen hoed?”

Mejuffrouw Versluys keek haar verloofde aan en beiden dachten met een krankzinnige te doen te hebben.

„Ja, mijnheer, dat heb ik, maar...”

„Mejuffrouw en ook U, mijnheer,” zei Smits wien thans een verblijvend licht opging, „ik moet U beiden nederig vergeving vragen voor mijn belachelijk gedrag. Toen ik U voor mij uit zag gaan, zou ik er een eed op gedaan hebben, dat mijn vrouw met een heer gearmd wandelde. Ik schaam mij oprecht tegen U beiden. Ik hoop, dat U mijn verontschuldiging zult willen aanvaarden” en aarzeland stak hij een hand uit, die stevig werd gedrukt door den gelukkigen jongen man en een oogenblik later door het fijne handje van mejuffrouw Nelly. Hij wist niet hoe het hem overviel, maar de heer Smits voelde zich plotseling ontroerd, waarschijnlijk door het onrecht, dat hij in gedachten zijn trouwe Loe had aangedaan. Hij zei met eenigszins trillende stem: „Ik hoop van harte, dat U beiden zóó gelukkig worden mag als ik het tot nog toe met mijn vrouwtje geweest ben.” Toen keerde hij zich vlug om en was binnen enkele minuten thuis.

„Dag Loe,” en hij kuste haar heel teer, „zeg eens, dat je niet boos op me bent.”

„Wel neen, mannie,” zei ze verbaasd, „in 't geheel niet, waarom zou ik?”

Hij keek haar even in haar lieve oprechte oogen en voelde zich beschaamd en gelukkig.

Na het diner zei hij: „Loe, we gaan vanavond een nieuwen mantel en een nieuwen hoed voor je koopen.”

„O Wim!” riep ze verrast, „wat is er dan gebeurd? Heb je een voordeelige zaak gehad?”

„Nee kindje, een voordeelige zaak heb ik nu juist niet gehad, maar... eh... ik vind, dat die mantel toch wel wat algemeen wordt en die hoed ook.

TADJA-FEEST,
van de Britsch-Indische immigranten in Suriname.

TELKEN jare in de maand December of Januari wordt dit feest door de in Suriname aanwezige Britsch-Indiërs gevierd. In het van bamboe en gekleurd papier, in den vorm van een tempel gemaakte gevaarte bevinden zich eenige afdeelingen bij wijze van kamers. In de onderste daarvan bevindt zich een van klei vervaardigd afgodsbeeldje. Gedurende den dag dat het feest plaats grijpt wordt dit gevaarte door eenige mannen rond gedragen waarbij van tijd tot tijd op verschillende plaatsen wordt gepauseerd. Gedurende deze pauzen worden door eenige omstanders verschillende spelen zooals worstelen, schermen enz. uitgevoerd; een en ander begeleid door de muziek van een inlandsch muziekcorps. Des avonds wordt na afloop van het feest het afgodsbeeldje begraven bij den maker van het toestel en wordt op het graf een lange stok geplaatst waaraan een roode of witte lap is bevestigd. Het papieren gevaarte echter wordt in een sloot, rivier of kanaal geworpen om daar tot verrotting over te gaan.

